

ŽIVOTOPIS

(Jan Kos)

Narodil jsem se v Praze dva měsíce před Mnichovskou dohodou jako druhé ze tří dětí. Rané dětství jsem prožíval za druhé světové války a v roce 1944 jsem šel do první třídy. Do tohoto období spadají také mé živé vzpomínky na zvuk výstražných sirén a křižování světlometů na obloze před nálety. Konec války mám spojený s příjemnou vzpomínkou na při harmonice tančící ruské vojáky. Vybavuji si také jakýsi pocit uvolnění a naděje, která panovala ve společnosti i v chování mých rodičů po válce. Později se ukázalo, že to byla jen iluze před únorovým pučem 1948, poněvadž vše už bylo dohodnuto a dlouhodobě připravováno komunistickými funkcionáři řízenými Moskvou. Živě si pamatuji na smutné reakce mých rodičů na zprávu o tragické smrti Jana Masaryka a o popravě Milady Horákové. Vyrůstal jsem v poklidném rodinném prostředí, v němž maminka byla náruživou čtenářkou a tatínek se vedle svého zaměstnání věnoval hudbě, a to také díky svému nadání. To jsme po něm jako děti zdědily a pro mou mladší sestru se hudba stala i profesí. Padesátá léta dvacátého století mám spojena především se vzpomínkou na politické procesy, na strach z udávání, podezírání a nedůvěru mezi lidmi a na druhé straně s povrchním „hurá“ optimismem, který za zvuku budovatelských písní sliboval, že už není daleko doba, kdy budeme žít v téměř dokonalé společnosti. Nejsilnějším a smutným zážitkem bylo odsouzení mého nevinného tatínka v jednom politickém procesu, a to jen proto, že se znal s někým, kdo po únorovém puči doufal, tak jako mnozí jiní, že tato tragická situace nemůže dlouho trvat, a proto je třeba přispět k rychlému návratu demokratických poměrů. Tím statečným a z dnešního pohledu naivním bojovníkem byl mladý jihočeský rolník. On a jeho nejbližší byli přáteli naší rodiny. Za války nás zásoboval kvalitními potravinami a zval nás na prázdniny do svého statku. Nikdo z jeho rodiny a přátel netušil, co Vladimír podniká pro to, aby se do naší země opět vrátila svoboda. Nakonec se mu podařilo při zatčení uniknout a emigrovat do USA, ale členové jeho rodiny byli odsouzeni k dlouholetým trestům odnětí svobody. I když trest pro mého tátu patřil k těm nejnižším, přineslo jeho uvěznění a všechno, co potom následovalo, trvalou negativní změnu i v životě naší rodiny. V důsledku toho jsem také nesměl studovat, ale shodou šťastných náhod jsem se dostal do učení v podniku Tesla Strašnice, kde ještě pracovali předváleční odborníci. To mi pomohlo dostat se později jako technik do tehdy vznikající Československé televize. V té době jsem při zaměstnání maturoval na gymnáziu a později, už jako ženatý, na průmyslovce. Po odchodu z Televize jsem se věnoval diagnostickým a jiným přístrojům na lékařských pracovištích. V roce 1964 jsem se oženil. V manželství se nám narodily dvě děti. Se ženou jsme sdíleli nejen kulturní zájmy, ale i politické postoje, a díky tomu jsme naplno prožívali nadějnou atmosféru šedesátých let, ale i tragické období kolem roku 1968. Podstatnou část normalizace jsme prožívali po přestěhování z Prahy v dusné atmosféře okresního města, a to především v důsledku špatného kádrového posudku mé ženy, která jako pracovnice v kultuře tvrdě doplatila na své angažmá v roce 1968. To později postihlo i jedno z našich dětí, ale mělo především vliv na naše profesní uplatnění, což jsme vyrovnávali naší dobrovolnou prací v kulturně zaměřeném klubu, která trvá do současnosti. Po roce 1989 jsme se politicky angažovali ve prospěch lidí blízkých Václavu Havlovi a po osudové prohře Občanského hnutí ve volbách v roce 1992 jsme se rozhodli nejrůznějšími způsoby propagovat postoje tohoto názorového proudu, což prostřednictvím klatovského Hifiklubu činíme dodnes.